

BOBOK ANNA

Heiße schokolade

– Ülj le, kérlek. Úgy állsz ott, mint valami Bálám számara.
 – Miért? Szerinted kijönnék?
 – Persze. Minek izgatod magad? Meghívlak.
 – Hogy nézne az ki?
 – Sehogy se néz ki. Túlzásba viszed az egészet. Most van pénzem. Meghívlak.
 Egyébként is, nekem hiányzott a forró csoki, nem neked.

A Frauline elnézte a párt, ahogy beszéltek. Végül csak leült mind a kettő. Lassan majd kimegy hozzájuk. Persze nem szabad elsietni. A főnök is megmondta – még az előző. Az a fontos, hogy jól átmelegedjenek. Nem lehet mínusz tízről csak úgy nekiesni egy jó italnak. Bár ezek nem úgy festettek, mint akik a hideg elől menekültek be.

– Elég rossz idő van.
 – Ez semmi. Évek óta itt töltöm a telet. Csak tudom.
 – Minden télen ide jössz? Miért nem maradsz a tengerparton?
 – Marhaság. Nyáron szívesen vagyok délen, de kell a hó, megszoktam.
 – Odahaza, igaz? Régen volt, de emlékszel rá, remélem. Jó hallani, hogy fontos neked.

– Miért vagy ilyen szentimentális? Egyébként sem szeretem, ha bármit belemagyaráznak abba, amit mondok.

A Frauline hallgatódzott. Nem mintha bármit is értett volna a beszédjükből. Ide ritkán jártak magyarok. Szerette hallgatni az érthetetlen mondatokat. Tetstett neki. Bár az olaszok talán élénkebbek, több szín volt a beszélgetéseikben. Ezek itt elég egyhangúan osztják egymást. Kéne nekik valamit adni, akár ingyen is. A férfinak talán egy whiskyt, hogy rendesen kinyissa a száját.

A Frauline a tükörbe pillantott. Jó volt látnia magát, megnyugtató. Kitipegett a vendégekhez. Nem ment tökéletesen. Új volt a cipője.

– Grüß Gott! Grüß Gott! – mindig így kezdte – Wünschen Sie die Speisekarte, oder trinken Sie nur etwas?

– Zwei heiße Schokolade, bitte – felelt a lány.
 – Én nem fogok forró csokit inni, kinek nézel te engem?
 – Hát mit szeretnél?
 – Valami erőset.
 – Itt olyat nem adnak.
 – Wünschen Sie noch etwas?
 – Nein, danke.

– Szigorú vagy, mit az anyád. Nem baj, de mondd meg neki, hogy nem kérek rá tejszínhabot.

A lány felpattant a székről, aztán hirtelen megtorpant. Ilyet már nagyon régen nem csinált. Mióta nem a szüleinél él, senkinek sem engedte, hogy ugráltassa. Figyelt rá, hogy lassan menjen oda a bárpulthoz. A Frauline háttal állt, az eszpresszógépnél.

– Tschuldigung. Mein Vater, er möchte seine ohne Schlagsahne.

A Frauline hátranézett a válla fölött. De nem szólalt meg azonnal. A sokéves tapasztalat megtette a hatását, nem kérdezett vissza, hogy Sein Vater? Csak anynyit mondott:

– Kein Problem.

– Danke.

Visszament az asztalhoz. A fal mellett ültek, a falon egy pár régi síléc volt a dekoráció. Az apja a sarokban álló rádiót nézte, aztán a lányát.

– Hozhattál volna egy whiskyt... Bocs. Felejtsd el. Meg se szólaltam. Szóval, hogy vagy mostanában?

– Mostanában... az elmúlt öt évben ... remekül, köszönöm, és Fernando nagyon rendes srác.

– Biztos rosszul emlékszem, de abban a levélben egy magyar hapsíróról írtál, nem?

– Annak rég vége. Olaszországot is otthagytam, pedig szerettem. Bár ezt a Toledót is ki lehet bírni.

– És hol van, mármint a pasas?

– Nem bírja az ilyen telet.

– De csak hiányzol neki?

– Nem érzelmős fajta, hál Istennek.

A Frauline gyorsan készítette a csokoládékat. A kávégépből forró tej jött, csak keveset kellett kevergetni, a kakaópor máris feloldódott benne. A lány csészéjében a tejszínhabra fahéjat szitált egy teaszűrőn keresztül. A tiszta tálcák készen sorakoztak a hátsó pulton. Holnap délelőtt rengeteg vendég lesz. Lassan beindul a síszezon.

Kivitte az asztalhoz a forró csokoládékat. Egy kicsit odaütötte a tálcat, amikor letette. Késő volt már. A kakaóból persze semmi nem loccsant ki. Rámosolygott a vendégekre, aztán visszasietett a pult mögé. A ronggyal megtörölgette az eszpresszógépet, és kihúzta a konnektorból. Hans csütörtökönként úgysem jön, és ez a kettő is abbahagyja egyszer a beszélgetést.

– Anya hogy van?

– Jól. Lassan abbahagyja a tanítást.

– Mikor?

– Úgy öt-hat év múlva? De még élvezi.

– Mindig élvezte. Szerintem nem fog nyugdíjba menni. Nem hagyja ott azokat az édes kis kölyköket.

– Mért baj, hogy szereti őket?

– Nem baj.

A hó még mindig nem esett. Pedig napok óta jósolták a meteorológusok. Persze a hóesés ellenére is eljött volna, hogy meglátogassa, most, hogy egy régi ismerőse megírta az apjának, hogy hol tölti a telet. Szerette ezt a lármás síparadicsomot. Olyan, mint nyáron a tengerpartok. Jól mulatott a sok ember között. Mindig talált barátokat.

– És te? Te még legalább húsz évig dolgozol, gondolom én.

– Miért kérdezed? Semmi furcsa nincs ebben, még szép, hogy dolgozom. Ha már így kérdezed, te mivel töltöd az időt?

– Utazgatok és jól élek. Nem kell értem aggódni... Lassan zárnak. Odamegyek fizetni.

– Mért nem hagyod, hogy kijöjjön? Rendes pincérnőnek tűnik.

A lány ott állt a pultnál. A Frauline a csészeket igazgatta. Minden kész volt holnapra. A két forralt boros tartály elé oda voltak készítve az új csapok. Már csak a vendégek bögréit kellett elmosogatnia.

– 4,90 € insgesamt... danke.

Kibillegett a csészekért. Már sokkal biztosabban járt a cipőben. Csak estefelé próbálta fel őket, amikor kevesebb a vendég. Innen nehézkes lejutni a faluba. Ezek is hogy fognak hazaérni...

– Visszavigyelek a hotelba, apa?

– Áá nem... kösz. Sétálok egyet.

– Késő van. Leviszlek kocsival.

– Semmi szükség rá.

Felállt, adott egy puszit a lányának, aztán visszaült a székére.

– Meddig akarsz itt maradni?

– Csak egy kicsit. Menjél.

A lány kiment az ajtóig. Súlyos, fából készült lengőajtó volt.

– Tényleg leviszlek, nem fáradság.

– Nincs rá szükség, te meg úgyis idefönn laksz.

A Frauline nézte, ahogy elmegy a lány. A Hütte völgy felőli oldala üvegből volt. Innen lehetett napközben nézni a sízőket. A lány átsétált az üvegfal előtt, nemsokára beért az apartmanba.

A Frauline átvette a cipőjét. Az újat eltette a pult alá. Holnap délután is felveszi, Hansnak tetszeni fog. A férfi még mindig nem indult. A Frauline elővette a személyzeti tárolóból a kabátját. Kiakasztotta az egyik fogasra, és nézte a férfit.

A vendég nemsokára felkelt az asztaltól. Odasétált a pulthoz.

– Kann ich? – Azzal töltött magának egy whiskyt. Gyorsan megitta. A poharat elmosogatta, és visszatette a helyére.

– Es ist kalt im Wald... Grüß Gott.